

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 11 juni 2019 met nummer RvVb-UDN-1819-1090
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0752-UDN

Verzoekende partij	de vzw OMER WATTEZ , met woonplaatskeuze te 9700 Oudenaarde, Dijkstraat 75
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN
Tussenkommende partij	de heer Filip GHIJSELINCK vertegenwoordigd door advocaat Wim DE CUYPER, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 29 mei 2019 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 2 mei 2019.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van onder meer verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze van 8 januari 2019 niet ingewilligd.

Verwerende partij heeft aan tussenkommende partij een omgevingsvergunning onder voorwaarden verleend voor het slopen van een woning en het bouwen van vier woningen op het perceel gelegen te 9800 Deinze, Leeuwstraat 28, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie A, nummer 202B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
Tussenkommende partij verzoekt door neerlegging ter griffie op 6 juni 2019 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

2.
Verwerende partij dient geen nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, maar wel het administratief dossier. De uiteenzetting van tussenkommende partij omtrent de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

3.
De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 6 juni 2019.

De heer Lode DE BECK voert het woord voor verzoekende partij en legt ter zitting aanvullende stukken neer. Verwerende partij verschijnt schriftelijk. Advocaat Roy VANDER CRUYSSSEN *loco* advocaat Wim DE CUYPER voert het woord voor tussenkomenende partij.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscollèges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscollèges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Tussenkomenende partij dient op 6 november 2018 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Deinze een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor "*het slopen van een woning en het bouwen van vier woningen*".

2.

Het perceel ligt volgens het gewestplan 'Oudenaarde', vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, in woongebied.

De te slopen bebouwing is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed (ID 38352).

3.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De erfgoedcommissie van de gemeente Deinze adviseert op 7 december 2018 gunstig.

De gemeentelijke omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 28 december 2018 om de omgevingsvergunning onder voorwaarden te verlenen.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 8 januari 2019 een omgevingsvergunning onder voorwaarden.

4.

Tegen deze beslissing tekent onder meer verzoekende partij op 8 februari 2019 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 9 april 2019 om het beroep niet in te willigen en de omgevingsvergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 23 april 2019 verklaart verwerende partij het beroep op 2 mei 2019 ongegrond en verleent zij een omgevingsvergunning onder voorwaarden:

" ...

2.5 De goede ruimtelijke ordening

...

Het terrein van de aanvraag is bebouwd met een woning, een voormalige herberg, daterend uit de 18de eeuw. Het gebouw oogt verouderd en verwaarloosd.

De aanvraag beoogt de sloop van het bestaande pand en de bouw van 4 halfopen woningen.

Appellanten, Milieufrent Omer Wattez vzw en buurtbewoners, komen in beroep tegen de sloop van het gebouw. In de argumentatie van appellanten wordt gewezen op de erfgoedwaarde van de woning/herberg, die door haar functie, uitzicht en ligging jarenlang het karakter van het dorp heeft bepaald.

...

Het gebouw is opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed, wat duidt op een bepaalde erfgoedwaarde. De inventarisatie dateert uit 1991, met adrescontrole in 2007.

Voor de sloop van gebouwen vermeld op de inventaris is niet langer advies van Onroerend Erfgoed vereist. Dit geeft reeds aan dat het belang van de inventarisatie niet overroepen dient te worden.

Het gebouw bezit geen voldoende erfgoedwaarde om als monument te worden beschermd, wat mede bevestigt dat het gebouw geen esthetische, architecturale of cultuurhistorische kenmerken bezit die dusdanig uniek, kenmerkend of waardevol zijn dat het behoud ervan te alle tijde dient verzekerd te blijven.

De erfgoedwaarde lijkt zich in casu te beperken tot de historische waarde van het gebouw als voorbeeld van en herinnering aan de dorpskerk gelegen op het kruispunt van de voormalige heirweg met de dorpsweg.

De gemeente maakt in haar vergunningsbeslissing geen melding van de opname in de inventaris of van het cultuurhistorisch belang van het pand. Uit de argumentatie van het Milieufrent Omer Wattez vzw blijkt dat de aanvraag wel werd voorgelegd aan de stedelijke erfgoedcommissie, die op 7 december 2018 een advies verleende. In het advies wordt o.m. overwogen dat het een zeer oude site betreft op een historisch belangrijke plaats, dat het te betreuren is dat zulke herbergen/winkeltjes/afspanningen met erfgoedwaarde zienderogen verdwijnen, dat de architecturale waarde en de toestand van het gebouw van die aard is dat het behoud niet evident is, dat de erfgoedwaarden van dit huisje in de loop van de jaren al veel hebben ingeboet (venster opgehoogd, gevel bepleisterd). De erfgoedcommissie Deinze beslist tot een gunstig advies voor sloop, mits registratie van de bebouwing. Het gegeven dat de erfgoedcommissie, een goede kenner van het erfgoed op het eigen grondgebied, een gunstig advies tot sloop verleent, bevestigt opnieuw dat het in alle redelijkheid moeilijk is het verplichte behoud/de renovatie van dit pand te verantwoorden.

Hierbij speelt zeker de slechte staat van het gebouw een belangrijke rol. In de beschrijvende nota bij de aanvraag heeft de bouwheer reeds gewezen op de onbewoonbaarverklaring van het pand. Tijdens de beroepsprocedure werd het advies inzake ongeschiktheid en onbewoonbaarheid en het bijhorend technisch verslag dd. 16 november 2016 bezorgd. Er wordt in het advies een 'score' bereikt van 122 punten, terwijl 15 punten of meer reeds leidt tot ongeschiktverklaring. In dit omstandig verslag wordt o.m. melding gemaakt van een ernstig veiligheidsrisico omwille van stabiliteitsproblemen ... Daarnaast worden volgende gebreken aangehaald: verouderd elektrisch netwerk; geen leidingswater enkel putwater; plafonds van woonlokalen die onvoldoende hoog zijn, waterinsijpeling in slaapkamer achteraan, opstijgend vocht met vochtschade (binnen- en buitenmuren algemeen), condensatieschimmel op muren keuken, vochtige vloer kamer voor, ... Uit dit verslag, opgesteld door een objectieve overheidsinstantie, en de bijhorende foto's blijkt ontegensprekelijk dat het gebouw meerdere ernstige problemen kent, waaronder de hierboven aangehaalde serieuze stabiliteitsproblemen. Het gebouw is in dermate slechte staat dat van behoud en renovatie tot een kwaliteitsvolle woning die voldoet aan de hedendaagse woonnormen nog moeilijk sprake kan zijn. In voorliggend geval leent de slechte bouwfysische toestand zich niet tot renovatie.

Rekening houdend met bovenstaande aspecten wordt geconcludeerd dat kan akkoord gegaan worden met de sloop, en de herin vulling van het perceel met een woonproject conform de gewestplanbestemming. Het verlies aan erfgoedwaarden wordt niet van die aard bevonden dat het het weigeren van de gevraagde vergunning verantwoordt.

Voorafgaand aan de sloop is het aangewezen de huidige erfgoedwaarde tekstueel en fotografisch te documenteren, zoals ook werd gevraagd door de stedelijke erfgoedcommissie. Dit kan als voorwaarde worden opgenomen.

Daarenboven zal de afbraak van het pand ook de zichtbaarheid en de veiligheid ter hoogte van het kruispunt verbeteren.

Voor wat betreft het voorgestelde ontwerp van de 4 halfopen woningen kan vastgesteld dat deze kan worden aanvaard naar inplanting, vormgeving en volume. De bouwlijn is correct. Er wordt een voldoende vrije afstand gehouden tot de perceelsgrenzen en onderling tussen de woningen. De woningen kennen een landelijke typologie en passen zich goed in binnen de omgeving. De draagkracht van het terrein noch van de omgeving wordt overschreden.

De aanvraag wordt in overeenstemming bevonden met de goede ruimtelijke ordening.

...

3. Besluit

... wordt een omgevingsvergunning verleend onder volgende voorwaarden: ...

- De voorwaarden zoals gesteld door de erfgoedcommissie: registratie van de bebouwing (planmatig, cartografisch en bouwkundig). Ook dient toegang verleend te worden aan de fotograaf en geomorfoloog tijdens de afbraakwerken om de nodige fotografische en bodemkundige registratie te kunnen verrichten.

..."

Dat is de bestreden beslissing.

5.

Onmiddellijk na het instellen van voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 29 mei 2019 worden de sloopwerken op 30 mei 2019 aangevat en enkele dagen later beëindigd, waardoor het geïnventariseerde onroerend goed ondertussen is gesloopt.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Verwerende partij noch tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. Voormeld onderzoek is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, eerste lid DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één

ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing, die werd betekend op 14 mei 2019, aan tussenkomen partij de mogelijkheid biedt om de woning die is opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed te slopen. Gelet op de huidige technische middelen meent zij dat de sloop op zeer korte tijd kan worden uitgevoerd, zodat een uitspraak in de gewone schorsingsprocedure of de vernietigingsprocedure te laat zal komen. Zij stelt dat de sloop tot gevolg zal hebben dat de erfgoedwaarden van de woning, die blijken uit de opname ervan in de inventaris van het bouwkundig erfgoed, onherroepelijk verloren zullen gaan.

2

Tussenkomen partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij stelt dat de vordering zonder voorwerp is, gezien de sloop van de woning ondertussen reeds werd uitgevoerd, gelet op de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing vanaf de dag na de betekening hiervan op 13 mei 2019 overeenkomstig artikel 55 Omgevingsvergunningsdecreet (hierna: OVD). Zij meent dat de (beweerde) erfgoedwaarden hierdoor onomkeerbaar verloren zijn gegaan, in de rand waarvan zij benadrukt dat verzoekende partij met voorliggende vordering specifiek (louter) de sloop wenste te vermijden.

3.

Gelet op de realisatie van de sloop terloops voorliggende procedure, op basis van de uitvoerbaarheid van een omgevingsvergunning in laatste administratieve aanleg vanaf de dag na betekening van de vergunningsbeslissing (artikel 55 OVD), meent verzoekende partij dat haar recht op toegang tot de rechter (in het bijzonder om met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid cultuurhistorisch erfgoed te beschermen) ingevolge de nieuwe vergunningsprocedure in het OVD ernstig wordt beknot ten opzichte van de oude vergunningsprocedure in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), waarbij artikel 4.7.23, §5 VCRO een wachttermijn voorzag waarbinnen de vergunninghouder de werken niet kon aanvatten. In die optiek meent zij dat er een schending voorligt van de standstill-plicht inzake rechtsbescherming in functie van het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu in artikel 23 Grondwet, en verzoekt zij om in het kader van voorliggende procedure volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 336 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning de in artikel 23 van de Grondwet neergelegde standstill-verplichting inzake rechtsbescherming in functie van het recht op een gezond leefmilieu doordat deze bepaling in dit decreet toestaat dat er onmiddellijk gebruik mag gemaakt worden van een vergunning terwijl de vroeger geldende regelgeving in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorzag dat van een vergunning, afgegeven door de deputatie, (pas) mag gebruikt worden gemaakt vanaf de zesendertigste dag na de dag van aanplakking en de rechtzoekenden in de mogelijkheid verkeerden om schade aan het leefmilieu en cultuurhistorisch erfgoed te voorkomen via passende juridische stappen tegen verleende vergunningen.”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op uiterst dringende noodzakelijkheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, in voorkomend geval ondersteund met de

nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid onder meer in dat de verzoekende partij aantoont dat de zaak uiterst dringend noodzakelijk is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing, zoals bedoeld in artikel 40, §1 DBRC-decreet. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt van de verzoekende partij verwacht dat zij met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig heeft beïnvloed.

2.

De met de bestreden beslissing verleende vergunning beoogt in eerste instantie het slopen van een woning die is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed, en vervolgens de oprichting van vier halfopen woningen. Verzoekende partij beoogt blijkens haar verzoekschrift (in navolging van de omschrijving van haar belang "*om de cultuurhistorisch en esthetisch waardevolle gebouwen te vrijwaren*") middels voorliggende procedure specifiek te vermijden dat de (volgens haar nog steeds aanwezige) erfgoedwaarden van de (cultuurhistorische) woning onherroepelijk verloren gaan ingevolge de sloop. De door haar aangevoerde nadelige gevolgen uit hoofde van de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning worden als zodanig louter ontleend aan de sloop van de bestaande woning en niet zozeer aan de vervangende nieuwbouw. Zoals blijkt uit het verzoekschrift tot tussenkomst en uit de door verzoekende partij ter zitting neergelegde foto's, is de woning waarvan sprake in de inventaris van het bouwkundig erfgoed ondertussen (terloops huidige procedure) volledig gesloopt, nadat (althans volgens de verklaring van tussenkomende partij ter zitting) werd voldaan aan de voorwaarde in de bestreden beslissing dat de (huidige) erfgoedwaarde van de woning voorafgaand aan de sloop tekstueel en fotografisch moet worden gedocumenteerd

3.

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan in beginsel enkel worden bevolen wanneer dit voor verzoekende partij (nog) een nuttig effect heeft. Gezien door partijen niet wordt betwist dat de op de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed opgenomen woning reeds is gesloopt, hebben de door verzoekende partij ingeroepen nadelige gevolgen, met name (de dreiging van) het verdwijnen van de erfgoedwaarden van de betreffende woning, zich reeds gemanifesteerd. Gelet op de argumentatie in haar verzoekschrift, kan de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in die omstandigheden voor verzoekende partij geen nuttig effect meer ressorteren, gezien het (aangevoerde) risico dat de erfgoedwaarden van de cultuurhistorische woning ingevolge de (nakende) sloop onherroepelijk zullen verdwijnen vooraleer er een uitspraak tussenkomt in de gewone schorsingsprocedure niet (langer) kan worden vermeden (terwijl verzoekende partij net dit aspect van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wenste te voorkomen).

Verzoekende partij stelt ter zitting tevergeefs dat de sloop van de woning geen afbreuk doet aan het uiterst dringende karakter van voorliggende procedure, gezien alleszins de ruwbouwwerken van de nieuwe woningen reeds zullen zijn beëindigd op het ogenblik van de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure, gelet op de voortvarende houding van tussenkomende partij, waardoor de reconstructie van de afgebroken woning in het kader van een eventueel herstel zal worden bemoeilijkt. De vaststelling dat de oprichting van de nieuwbouwwoningen het herstel van de cultuurhistorische woning zal bemoeilijken doet geen afbreuk aan het feit dat deze woning reeds is afgebroken en de nadelige gevolgen die verzoekende partij met voorliggende procedure poogde te vermijden reeds zijn voltrokken (door het verloren gaan van de erfgoedwaarden van de woning).

Gelet op voormelde vaststellingen, is er niet voldaan aan de in artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4.

In zoverre verzoekende partij in het licht van de ondertussen (onmiddellijk na het inleiden van het verzoekschrift) gerealiseerde sloop verzoekt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, dient haar verzoek (althans in voorliggende procedure) te worden verworpen. Ongeacht het feit dat de door verzoekende partij aangevoerde nadelige gevolgen ook met dergelijke vraag niet meer kunnen worden voorkomen, is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof niet bestaanbaar met het uiterst dringende karakter van voorliggende schorsingsprocedure. Het betreft een uitzonderingsprocedure, die niet alleen het normale verloop van de procedure voor de Raad ernstig verstoort, maar tevens, omwille van de strikte en korte termijnen, de onderzoeksmogelijkheden en de rechten van verdediging van verwerende partij en van de eventuele belanghebbende partijen beperkt. In die optiek leent deze procedure zich uit haar aard niet om een prejudiciële vraagstelling te onderzoeken.

Dit belet niet dat alvast op het eerste gezicht kan worden vastgesteld dat het niet voorzien in het OVD van een wachttermijn zoals indertijd voorzien in artikel 4.7.23, §5 VCRO, afbreuk lijkt te doen aan de rechtsbescherming van derden-beroepsindieners, en in het bijzonder aan het nut van een procedure bij de Raad tot vernietiging van een omgevingsvergunning, al dan niet met inbegrip van een gewone schorsingsprocedure dan wel een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in functie van (het vrijwaren van) een effectief rechtsherstel. Zoals wordt bevestigd door het Grondwettelijk Hof, impliceert het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu, dat wordt gewaarborgd bij artikel 23, derde lid, 4° Grondwet, een standstill-verplichting die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat wordt geboden door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate vermindert, zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang. Uit de memorie van toelichting bij het OVD blijkt op het eerste gezicht niet omwille van welke reden van algemeen belang werd beslist om bij een omgevingsvergunning in laatste administratieve aanleg niet langer een wachttermijn te voorzien, waarbinnen er van deze vergunning geen gebruik kan worden gemaakt, en waarbinnen derden-beroepsindieners de mogelijkheid krijgen om binnen een redelijke termijn desgevallend, vooraleer de vergunninghouder de betwiste werken effectief kan uitvoeren (en finaliseren), een verzoek tot vernietiging in te stellen bij de Raad, al dan niet vergezeld van een accessoire schorsingsvordering. Het niet langer voorzien van een wachttermijn impliceert dat er bij bepaalde werken die op zeer korte termijn kunnen worden uitgevoerd, zoals de sloop van een woning dan wel het rooien van bomen, geen effectieve rechtsbescherming meer wordt geboden aan derden-beroepsindieners. Dit wordt op het eerste gezicht niet verholpen door de mogelijkheid van derden-beroepsindieners om aan de Raad te verzoeken om de schorsing bij wijze van voorlopige maatregel te bevelen, teneinde hun belangen te vrijwaren.

B. Ernstige middelen

Aangezien hierboven wordt vastgesteld dat verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoont, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.
3. De kosten van de tussenkomst, begroot op 100 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 11 juni 2019 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Margot DEPRAETERE

Pascal LOUAGE